

DE LANDSFLYKTIGE

EN BERÄTTELSE FRÅN TVÅ VÄRLDSDELAR

af

A. CONAN DOYLE

Översättning från engelskan

Första delen. I GAMLA VÄRLDEN.

FÖRSTA KAPITLET.

Mannen från Amerika.

Det var den sortens fönster, som voro brukliga i Paris mot slutet af sjuttionde århundradet. Det var högt, med en mängd små snedvinkliga rutor och utdelat af en bred tvärrädd, öfver hvilken satt en liten vapensköld med tre röda liljor i ett fält af silfver. Från vädersidan stack en grof järnkärl ut, och på den hängde en förgylld bomullsboll i miniatyr, som svängde och snölvad vid varje vindstöt. Längre bort, på andra sidan staden, stod stora, smala och granna korsvirkshus, öfverflötiga prydda med en massa spetsiga gafflar och hörnorn. Emellan dem befundo sig Rue St. Martin kullerstenar, på hvilka en liflig trafik ständigt var rådande.

Vid fönstrets insida stod en bred bänk med brunt pressad spanst läder, hvarst famlans mellanrum kunde hvilas sig och bakom gardinen fäse allt, som förgick på den lifliga gatan. Tvänne personer sitta där nu. En man och en kvinna med ryggarna vända mot fönstret, och ansiktena vända mot det rikt möblerade rummet. Allt emellanåt sågo de på hvarandra, och i deras ögon stod ett ljus, att de voro lyckliga.

Detta var ej heller att undra på, ty de voro ett vackert par. Hon var ung, högst 20 år, med ett blekt ansikte, men en blekhet, som gjorde ett sådant intryck af oskuld och renhet, att man ej skulle önskat det annorlunda. Hennes drag voro fina och behagliga, och hennes blåa ögon, som såg ut som om de öfverströmlade af kärlek, hade en öfvermått af ömhet och godhet. Hon var en kvinna med ryggarna vända mot fönstret, och ansiktena vända mot det rikt möblerade rummet. Allt emellanåt sågo de på hvarandra, och i deras ögon stod ett ljus, att de voro lyckliga.

Men om hennes drag voro dyster, så var hennes följelagare så mycket mera lysande. Han var en man omkring tio år äldre än hon med ett utprägladt soldatansikte, små väl markerade drag, prydda af små svarta mustascher och mörkbruna ögon. Hans uniform var ljusblå med silfverknäppar och ett par breva axelklaffar af vitt af sidensars, och knäbyxor af samma tyg försvunnit i ett par blanka stoffar med gyllene sporrar. En värja i silfverbeslaget slida och en hatt med plymer som låg bredvid honom på en stol, fullkomnade hans kostym, som var en led för sin egen, ty hvilken fransman, som helst skulle kännat igen den som en officers i Ludvig XIV:s blå garde. Han såg ut som en klock soldat, med sitt lockiga mörka hår och sitt vackra hufvud. En sådan hade han också visat sig vara i fält, så att Armory de Catinat namn var väl bekant bland de tusenden, af den tappra lilla adeln, som skyndat att tjana under kungens färd.

De voro kusiner, dessa två, och där fanns något likhet dem emellan för att tillkännagifva deras släktskap. De Catinat härstamade från en adlig hugenottfamilj, men sedan han tidigt förlorat sina föräldrar, gick han in i vid armen, och utan relationer hade han med mycken mod arbetat sig upp till sin nuvarande ställning. Hans faders yngre broder, som fann alla lefnadsbetingelser stängda för sig med andledning af de förföljelser, som han och hans trosfränder voro utsatta för, hade kastat bort de, som tillkännagifva hans adliga ursprung, och bortat han till Paris med sådan framgång, att han nu var en af de rikaste och mest framstående bland stadens borgare. Det var under hans tak, som den unge garbionofficieren nu satt, och det var hans enda dotter, hvars hand han höll i sin.

— Säg mig, Adèle, sade han, hvarför ser du så ledsen ut?

— Jag är ej ledsen, Armory.

— Jo, men är du just en liten rycka emellan de där små ögonbrynen. Ser du, jag kan läsa i ditt ansikte.

— Det är ingenting, Armory, men...

— Med hvad?

— Du skall läsa mig i afton.

— Men endast för att återkomma i morgon.

Måsta du verkligen begifva dig af i kväll?

— Vore jag frävarande, förlorade jag min fullmakt. Jag skall ju på vakt i morgon bittida utanför kungens sängkammare. Efter gudstjänsten i kapellet öfverfärra major de Brissac min plats, och jag är åter fri.

— Ack Armory, när du talar med mig om kungen och hufvet med dess fina damer, så fyller du mig med förundran.

— Och hvarför med förundran?

— Att tänka, att du, som vistas bland sådan prakt, kan nedlata dig att besöka en kopmans låga boning.

— Ja, men hvad innehåller väl denna boning?

— Det är just det förunderligaste af allt. Att du, som tillbringa dina dagar bland sådana människor, så sköna och kvicka, kan anse mig värde din kärlek, mig, som är en sådan liten tyst stackare, alldeles ensam i detta stora hus, och därtill så hyg och enfaldig. Det är för underligt!

— Hvar och en har sin smak, sade hennes kusin och smekade den lilla handen. Det är med kvinnor som med blommor. Somliga föredraga den granna solrosen, som är så stor och lysande, att den genast faller i ögonen. Men gif mig den lilla violklockan, som gömmer sig i mossan och likväl är så ljuf att skåda, och som sprider valluft omkring sig. Men jag ser annu den där rynkan på din pannan, Adèle.

— Jag önskar att min far ville återvända.

— Och hvarför? Är du då så ensam?

Hennes bleka ansikte lystes hastigt upp af ett embleme. "Jag skall ej kunna mig ensam förrän i kväll. Men jag känner mig alltför orolig, då han är borta; man hör så mycket om förföljelser mot våra trosfränder."

— Strunt, min farbror kan trotsa dem.

— Han har gått till förmannen för kommandens skrä auktionsinverkteringen af de där dragonerna.

— Ah, du har inte annat någonting till mig därom.

— Se här. Hon steg upp och tog ett blätt papper med våldande röd sigill, som låg på bordet. Hans mörka ögonbryn drogo sig tillsammans, då han såg det.

— "Harmed befallas ni", lydde det. "Theophile Catinat, klädeshandlare vid Rue St. Martin, att hysa och förplaga 20 af Languedocs blå dragoner under kapten Dalberts befäl, till dess ni erhåller vidare order."

De Beaspré (kunglig fullmaktig).

De Catinat kände väl till hur detta sått att förtöra hugenotterna blifvit användt öfver hela Frankrike, men han hade smekrat sig med, att hans egen ställning vid hofvet skulle ha skyddat hans släktingar mot en sådan nedrighet. Han kastade papperet ifrån sig med ett utrop af harm.

— När komma de?

— Min fader sade i afton.

— De skola åtminstone ej stanna länge. I morgon skall jag skaffa mig en order att aflägsna dem. Men solen har redan sjunkit bakom St. Martins kyrka, och jag borde varit på väg.

— Nej, nej, du får ej gå ännu.

Jag önskar, att jag först kunde öfverlämna dig i din faders händer, ty jag är rädd för att lämna dig ensam, då dessa dragoner komma; dock skall ingen ursäkt kunna hjälpa mig, om jag infinier mig i Versailles. Men se där, en ryttare har stannat utanför porten. Han är ej i uniform. Kan-ske är det ett bud från din far?

Flickan skyndade till fönstret och tittade ut, under det att hon hvilade sin hand på kusinens axel.

— Ah! utropade hon. Det hade jag alldeles glömt. Det är mannen från Amerika! Min fader sade, att han skulle komma i dag.

Mannen från Amerika! Uppropade soldaten förvånad, och båda sträckte ut sina hufvuden genom fönstret.

Ryttaren, en grof axelbred ung man, skäglos och med kortklippt hår, vände sitt solbrända ansikte åt dem, i det han synade huset. Han bar en grå hatt med mjuka brätten, hvars form var ovanlig i Paris, men hans mörka kläder och höga stoffar voro sådana, som hvem som helst skulle kunna hafva. Hela hans utseende var likväl så ovanligt, att en hop med folk redan samlat sig och stod med vidöppna munnar och gapade på honom. En lilla medfaren hossa med ovanligt lång pipa var fast med kolven vid ena stighjelen, under det att mynningsen stack högt upp i luften bakom honom. På hvar sida hängde en stor svart väska och en grann randig filt var hopvecklad bakom sadeln. Hans häst var liten, knubbig och apelsinad; den glänste af svett och var nerstänkt af smuts. Den stod med böjda framben, som om den vore alldeles uttröttad. Sedan mannen emellertid tillfredsställt sig angående inret, sprang han lätt ut sadeln, lossjorde filten och sadelrökarna, och trängde sig ogenärlikt genom den gråa folkhoppen samt knackade kraftigt på porten.

— Hven är han då? frågade de Catinat. En kanadensare? Jag är nästan skälfen så sådana. Jag hade lika många vännar på ena sidan hafvet, den

— Ni har haft en lång resa, sade han.

— Ja, från Rouen.

— Är ni trötta?

— Nej, jag är sålän trött.

— Stanna hos mademoiselle, till dess hennes far återvänder.

— Hvarför säger ni så?

— Därför att jag måste befinna mig borta, och hon kan behöfva en beskyddare.

— Amos... Amos, ack de där namnen. Jo, Green var det... Amos Green. Hans fader har haft mycket affärer med min far och nu har han skickat hit sin son, för att han skall få se sig omkring i världen. Men hvad kan han bär?

Pösliga skrik och rop hölles från passagen inunder, blandade med ljudet af hastiga steg. De Catinat var i ett ögonblick halfvägs utför trappan och sträde förvånad på den seende, som föreskrefte dem i förtägen. Två tjänstefolk stodo på hvar sin sida och skreko med full hals. I midten hoppade trotjänaren Pierre, en allvarig gammal värdstaf, hvars värdighet aldrig fört blifvit rubbad, svängde rundt och slog omkring sig med armarna och työt så, att han skulle kunna ha fört sin and bort till Louvren. På den grå ulstrumpa, som täckte hans smala vad, hängde någonting som såg ut som ett svart krusigt nystan, som tittade upp med ett litet rött öga och visade två glänsande vita tänder, med hvilka det höll sig fast. Vid skriket kom den unge mannen, som gått ut till sin hast, tillbaka och tog bort ödjuret, slog till det på nosen och på gången och stoppade ned det med hufvudet före i den svarta väskan, ur hvilken det kröp ut.

Det är ingenting, sade han på utmärkt franska, det är bara en björn.

— Aek, min Gud, sade Pierre och torkade svetten ur pannan. Aek, detta har aldrig mig tem är! Jag stod vid dörren och hugade mig för monsieur, och ett nu bögg den i mig bakifrån.

— Det var drott af mig, att lämna väskan öppen. Ödjuret tödtes samma dag, som vi lämnade New York, sex veckor om tisdag. Han den arant att tala vid min faders vän monsieur Catinat!

— Se här, min farbror är borta, men jag är kapten de Catinat, hans hustru och detta är hans dotter Adèle.

— "Harmed befallas ni", lydde det. "Theophile Catinat, klädeshandlare vid Rue St. Martin, att hysa och förplaga 20 af Languedocs blå dragoner under kapten Dalberts befäl, till dess ni erhåller vidare order."

De Beaspré (kunglig fullmaktig).

De Catinat kände väl till hur detta sått att förtöra hugenotterna blifvit användt öfver hela Frankrike, men han hade smekrat sig med, att hans egen ställning vid hofvet skulle ha skyddat hans släktingar mot en sådan nedrighet. Han kastade papperet ifrån sig med ett utrop af harm.

— När komma de?

— Min fader sade i afton.

— De skola åtminstone ej stanna länge. I morgon skall jag skaffa mig en order att aflägsna dem. Men solen har redan sjunkit bakom St. Martins kyrka, och jag borde varit på väg.

— Nej, nej, du får ej gå ännu.

Jag önskar, att jag först kunde öfverlämna dig i din faders händer, ty jag är rädd för att lämna dig ensam, då dessa dragoner komma; dock skall ingen ursäkt kunna hjälpa mig, om jag infinier mig i Versailles. Men se där, en ryttare har stannat utanför porten. Han är ej i uniform. Kan-ske är det ett bud från din far?

Flickan skyndade till fönstret och tittade ut, under det att hon hvilade sin hand på kusinens axel.

— Ah! utropade hon. Det hade jag alldeles glömt. Det är mannen från Amerika! Min fader sade, att han skulle komma i dag.

Mannen från Amerika! Uppropade soldaten förvånad, och båda sträckte ut sina hufvuden genom fönstret.

Ryttaren, en grof axelbred ung man, skäglos och med kortklippt hår, vände sitt solbrända ansikte åt dem, i det han synade huset. Han bar en grå hatt med mjuka brätten, hvars form var ovanlig i Paris, men hans mörka kläder och höga stoffar voro sådana, som hvem som helst skulle kunna hafva. Hela hans utseende var likväl så ovanligt, att en hop med folk redan samlat sig och stod med vidöppna munnar och gapade på honom. En lilla medfaren hossa med ovanligt lång pipa var fast med kolven vid ena stighjelen, under det att mynningsen stack högt upp i luften bakom honom. På hvar sida hängde en stor svart väska och en grann randig filt var hopvecklad bakom sadeln. Hans häst var liten, knubbig och apelsinad; den glänste af svett och var nerstänkt af smuts. Den stod med böjda framben, som om den vore alldeles uttröttad. Sedan mannen emellertid tillfredsställt sig angående inret, sprang han lätt ut sadeln, lossjorde filten och sadelrökarna, och trängde sig ogenärlikt genom den gråa folkhoppen samt knackade kraftigt på porten.

— Hven är han då? frågade de Catinat. En kanadensare? Jag är nästan skälfen så sådana. Jag hade lika många vännar på ena sidan hafvet, den

— Ni har haft en lång resa, sade han.

— Ja, från Rouen.

— Är ni trötta?

— Nej, jag är sålän trött.

— Stanna hos mademoiselle, till dess hennes far återvänder.

— Hvarför säger ni så?

— Därför att jag måste befinna mig borta, och hon kan behöfva en beskyddare.

Amos... Amos, ack de där namnen. Jo, Green var det... Amos Green. Hans fader har haft mycket affärer med min far och nu har han skickat hit sin son, för att han skall få se sig omkring i världen. Men hvad kan han bär?

Pösliga skrik och rop hölles från passagen inunder, blandade med ljudet af hastiga steg. De Catinat var i ett ögonblick halfvägs utför trappan och sträde förvånad på den seende, som föreskrefte dem i förtägen. Två tjänstefolk stodo på hvar sin sida och skreko med full hals. I midten hoppade trotjänaren Pierre, en allvarig gammal värdstaf, hvars värdighet aldrig fört blifvit rubbad, svängde rundt och slog omkring sig med armarna och työt så, att han skulle kunna ha fört sin and bort till Louvren. På den grå ulstrumpa, som täckte hans smala vad, hängde någonting som såg ut som ett svart krusigt nystan, som tittade upp med ett litet rött öga och visade två glänsande vita tänder, med hvilka det höll sig fast. Vid skriket kom den unge mannen, som gått ut till sin hast, tillbaka och tog bort ödjuret, slog till det på nosen och på gången och stoppade ned det med hufvudet före i den svarta väskan, ur hvilken det kröp ut.

Det är ingenting, sade han på utmärkt franska, det är bara en björn.

Aek, min Gud, sade Pierre och torkade svetten ur pannan. Aek, detta har aldrig mig tem är! Jag stod vid dörren och hugade mig för monsieur, och ett nu bögg den i mig bakifrån.

Det var drott af mig, att lämna väskan öppen. Ödjuret tödtes samma dag, som vi lämnade New York, sex veckor om tisdag. Han den arant att tala vid min faders vän monsieur Catinat!

Se här, min farbror är borta, men jag är kapten de Catinat, hans hustru och detta är hans dotter Adèle.

"Harmed befallas ni", lydde det. "Theophile Catinat, klädeshandlare vid Rue St. Martin, att hysa och förplaga 20 af Languedocs blå dragoner under kapten Dalberts befäl, till dess ni erhåller vidare order."

De Beaspré (kunglig fullmaktig).

De Catinat kände väl till hur detta sått att förtöra hugenotterna blifvit användt öfver hela Frankrike, men han hade smekrat sig med, att hans egen ställning vid hofvet skulle ha skyddat hans släktingar mot en sådan nedrighet. Han kastade papperet ifrån sig med ett utrop af harm.

När komma de?

Min fader sade i afton.

De skola åtminstone ej stanna länge. I morgon skall jag skaffa mig en order att aflägsna dem. Men solen har redan sjunkit bakom St. Martins kyrka, och jag borde varit på väg.

Nej, nej, du får ej gå ännu.

Jag önskar, att jag först kunde öfverlämna dig i din faders händer, ty jag är rädd för att lämna dig ensam, då dessa dragoner komma; dock skall ingen ursäkt kunna hjälpa mig, om jag infinier mig i Versailles. Men se där, en ryttare har stannat utanför porten. Han är ej i uniform. Kan-ske är det ett bud från din far?

Flickan skyndade till fönstret och tittade ut, under det att hon hvilade sin hand på kusinens axel.

Ah! utropade hon. Det hade jag alldeles glömt. Det är mannen från Amerika! Min fader sade, att han skulle komma i dag.

Mannen från Amerika! Uppropade soldaten förvånad, och båda sträckte ut sina hufvuden genom fönstret.

Ryttaren, en grof axelbred ung man, skäglos och med kortklippt hår, vände sitt solbrända ansikte åt dem, i det han synade huset. Han bar en grå hatt med mjuka brätten, hvars form var ovanlig i Paris, men hans mörka kläder och höga stoffar voro sådana, som hvem som helst skulle kunna hafva. Hela hans utseende var likväl så ovanligt, att en hop med folk redan samlat sig och stod med vidöppna munnar och gapade på honom. En lilla medfaren hossa med ovanligt lång pipa var fast med kolven vid ena stighjelen, under det att mynningsen stack högt upp i luften bakom honom. På hvar sida hängde en stor svart väska och en grann randig filt var hopvecklad bakom sadeln. Hans häst var liten, knubbig och apelsinad; den glänste af svett och var nerstänkt af smuts. Den stod med böjda framben, som om den vore alldeles uttröttad. Sedan mannen emellertid tillfredsställt sig angående inret, sprang han lätt ut sadeln, lossjorde filten och sadelrökarna, och trängde sig ogenärlikt genom den gråa folkhoppen samt knackade kraftigt på porten.

Hven är han då? frågade de Catinat. En kanadensare? Jag är nästan skälfen så sådana. Jag hade lika många vännar på ena sidan hafvet, den

Ni har haft en lång resa, sade han.

Ja, från Rouen.

Är ni trötta?

Nej, jag är sålän trött.

Stanna hos mademoiselle, till dess hennes far återvänder.

Hvarför säger ni så?

Därför att jag måste befinna mig borta, och hon kan behöfva en beskyddare.

Amos... Amos, ack de där namnen. Jo, Green var det... Amos Green. Hans fader har haft mycket affärer med min far och nu har han skickat hit sin son, för att han skall få se sig omkring i världen. Men hvad kan han bär?

Pösliga skrik och rop hölles från passagen inunder, blandade med ljudet af hastiga steg. De Catinat var i ett ögonblick halfvägs utför trappan och sträde förvånad på den seende, som föreskrefte dem i förtägen. Två tjänstefolk stodo på hvar sin sida och skreko med full hals. I midten hoppade trotjänaren Pierre, en allvarig gammal värdstaf, hvars värdighet aldrig fört blifvit rubbad, svängde rundt och slog omkring sig med armarna och työt så, att han skulle kunna ha fört sin and bort till Louvren. På den grå ulstrumpa, som täckte hans smala vad, hängde någonting som såg ut som ett svart krusigt nystan, som tittade upp med ett litet rött öga och visade två glänsande vita tänder, med hvilka det höll sig fast. Vid skriket kom den unge mannen, som gått ut till sin hast, tillbaka och tog bort ödjuret, slog till det på nosen och på gången och stoppade ned det med hufvudet före i den svarta väskan, ur hvilken det kröp ut.

ANDRA KAPITLET.

En monark i dëshabille.

Det var morgonen efter, och den unge officeren hade återvänt till sin tjänstgöring i Versailles' stora klocka hade slagit 8, och det var nära på tid för monarken att stiga upp. I alla de ofantliga palatset salar, korridorerna och kyliga gångar rådde ett dampadt sort jämte en tyst rörelse, ty kungens uppstigande var en viktig statsangelägenhet, uti hvilken många hade att deltaga. En tjänare med ett ängande silfverfärd skyndade förbi. Bäraren dök till hofbarberaren monsieur de St. Quentin. Andra tjänare med kläder kastade öfver axeln gingo utför gån-

gånge officeren hade återvänt till sin tjänstgöring i Versailles' stora klocka hade slagit 8, och det var nära på tid för monarken att stiga upp. I alla de ofantliga palatset salar, korridorerna och kyliga gångar rådde ett dampadt sort jämte en tyst rörelse, ty kungens uppstigande var en viktig statsangelägenhet, uti hvilken många hade att deltaga. En tjänare med ett ängande silfverfärd skyndade förbi. Bäraren dök till hofbarberaren monsieur de St. Quentin. Andra tjänare med kläder kastade öfver axeln gingo utför gån-

gånge officeren hade återvänt till sin tjänstgöring i Versailles' stora klocka hade slagit 8, och det var nära på tid för monarken att stiga upp. I alla de ofantliga palatset salar, korridorerna och kyliga gångar rådde ett dampadt sort jämte en tyst rörelse, ty kungens uppstigande var en viktig statsangelägenhet, uti hvilken många hade att deltaga. En tjänare med ett ängande silfverfärd skyndade förbi. Bäraren dök till hofbarberaren monsieur de St. Quentin. Andra tjänare med kläder kastade öfver axeln gingo utför gån-

gånge officeren hade återvänt till sin tjänstgöring i Versailles' stora klocka hade slagit 8, och det var nära på tid för monarken att stiga upp. I alla de ofantliga palatset salar, korridorerna och kyliga gångar rådde ett dampadt sort jämte en tyst rörelse, ty kungens uppstigande var en viktig statsangelägenhet, uti hvilken många hade att deltaga. En tjänare med ett ängande silfverfärd skyndade förbi. Bäraren dök till hofbarberaren monsieur de St. Quentin. Andra tjänare med kläder kastade öfver axeln gingo utför gån-

gånge officeren hade återvänt till sin tjänstgöring i Versailles' stora klocka hade slagit 8, och det var nära på tid för monarken att stiga upp. I alla de ofantliga palatset salar, korridorerna och kyliga gångar rådde ett dampadt sort jämte en tyst rörelse, ty kungens uppstigande var en viktig statsangelägenhet, uti hvilken många hade att deltaga. En tjänare med ett ängande silfverfärd skyndade förbi. Bäraren dök till hofbarberaren monsieur de St. Quentin. Andra tjänare med kläder kastade öfver axeln gingo utför gån-

gånge officeren hade återvänt till sin tjänstgöring i Versailles' stora klocka hade slagit 8, och det var nära på tid för monarken att stiga upp. I alla de ofantliga palatset salar, korridorerna och kyliga gångar rådde ett dampadt sort jämte en tyst rörelse, ty kungens uppstigande var en viktig statsangelägenhet, uti hvilken många hade att deltaga. En tjänare med ett ängande silfverfärd skyndade förbi. Bäraren dök till hofbarberaren monsieur de St. Quentin. Andra tjänare med kläder kastade öfver axeln gingo utför gån-

gånge officeren hade återvänt till sin tjänstgöring i Versailles' stora klocka hade slagit 8, och det var nära på tid för monarken att stiga upp. I alla de ofantliga palatset salar, korridorerna och kyliga gångar rådde ett dampadt sort jämte en tyst rörelse, ty kungens uppstigande var en viktig statsangelägenhet, uti hvilken många hade att deltaga. En tjänare med ett ängande silfverfärd skyndade förbi. Bäraren dök till hofbarberaren monsieur de St. Quentin. Andra tjänare med kläder kastade öfver axeln gingo utför gån-

gånge officeren hade återvänt till sin tjänstgöring i Versailles' stora klocka hade slagit 8, och det var nära på tid för monarken att stiga upp. I alla de ofantliga palatset salar, korridorerna och kyliga gångar rådde ett dampadt sort jämte en tyst rörelse, ty kungens uppstigande var en viktig statsangelägenhet, uti hvilken många hade att deltaga. En tjänare med ett ängande silfverfärd skyndade förbi. Bäraren dök till hofbarberaren monsieur de St. Quentin. Andra tjänare med kläder kastade öfver axeln gingo utför gån-

gånge officeren hade återvänt till sin tjänstgöring i Versailles' stora klocka hade slagit 8, och det var nära på tid för monarken att stiga upp. I alla de ofantliga palatset salar, korridorerna och kyliga gångar rådde ett dampadt sort jämte en tyst rörelse, ty kungens uppstigande var en viktig statsangelägenhet, uti hvilken många hade att deltaga. En tjänare med ett ängande silfverfärd skyndade förbi. Bäraren dök till hofbarberaren monsieur de St. Quentin. Andra tjänare med kläder kastade öfver axeln gingo utför gån-

gånge officeren hade återvänt till sin tjänstgöring i Versailles' stora klocka hade slagit 8, och det var nära på tid för monarken att stiga upp. I alla de ofantliga palatset salar, korridorerna och kyliga gångar rådde ett dampadt sort jämte en tyst rörelse, ty kungens uppstigande var en viktig statsangelägenhet, uti hvilken många hade att deltaga. En tjänare med ett ängande silfverfärd skyndade förbi. Bäraren dök till hofbarberaren monsieur de St. Quentin. Andra tjänare med kläder kastade öfver axeln gingo utför gån-

gånge officeren hade återvänt till sin tjänstgöring i Versailles' stora klocka hade slagit 8, och det var nära på tid för monarken att stiga upp. I alla de ofantliga palatset salar, korridorerna och kyliga gångar rådde ett dampadt sort jämte en tyst rörelse, ty kungens uppstigande var en viktig statsangelägenhet, uti hvilken många hade att deltaga. En tjänare med ett ängande silfverfärd skyndade förbi. Bäraren dök till hofbarberaren monsieur de St. Quentin. Andra tjänare med kläder kastade öfver axeln gingo utför gån-

gånge officeren hade återvänt till sin tjänstgöring i Versailles' stora klocka hade slagit 8, och det var nära på tid för monarken att stiga upp. I alla de ofantliga palatset salar, korridorerna och kyliga gångar rådde ett dampadt sort jämte en tyst rörelse, ty kungens uppstigande var en viktig statsangelägenhet, uti hvilken många hade att deltaga. En tjänare med ett ängande silfverfärd skyndade förbi. Bäraren dök till hofbarberaren monsieur de St. Quentin. Andra tjänare med kläder kastade öfver axeln gingo utför gån-

gånge officeren hade återvänt till sin tjänstgöring i Versailles' stora klocka hade slagit 8, och det var nära på tid för monarken att stiga upp. I alla de ofantliga palatset salar, korridorerna och kyliga gångar rådde ett dampadt sort jämte en tyst rörelse, ty kungens uppstigande var en viktig statsangelägenhet, uti hvilken många hade att deltaga. En tjänare med ett ängande silfverfärd skyndade förbi. Bäraren dök till hofbarberaren monsieur de St. Quentin. Andra tjänare med kläder kastade öfver axeln gingo utför gån-

gånge officeren hade återvänt till sin tjänstgöring i Versailles' stora klocka hade slagit 8, och det var nära på tid för monarken att stiga upp. I alla de ofantliga palatset salar, korridorerna och kyliga gångar rådde ett dampadt sort jämte en tyst rörelse, ty kungens uppstigande var en viktig statsangelägenhet, uti hvilken många hade att deltaga. En tjänare med ett ängande silfverfärd skyndade förbi. Bäraren dök till hofbarberaren monsieur de St. Quentin. Andra tjänare med kläder kastade öfver axeln gingo utför gån-

gånge officeren hade återvänt till sin tjänstgöring i Versailles' stora klocka hade slagit 8, och det var nära på tid för monarken att stiga upp. I alla de ofantliga palatset salar, korridorerna och kyliga gångar rådde ett dampadt sort jämte en tyst rörelse, ty kungens uppstigande var en viktig statsangelägenhet, uti hvilken många hade att deltaga. En tjänare med ett ängande silfverfärd skyndade förbi. Bäraren dök till hofbarberaren monsieur de St. Quentin. Andra tjänare med kläder kastade öfver axeln gingo utför gån-

gånge officeren hade återvänt till sin tjänstgöring i Versailles' stora klocka hade slagit 8, och det var nära på tid för monarken att stiga upp. I alla de ofantliga palatset salar, korridorerna och kyliga gångar rådde ett dampadt sort jämte en tyst rörelse, ty kungens uppstigande var en viktig statsangelägenhet, uti hvilken många hade att deltaga. En tjänare med ett ängande silfverfärd skyndade förbi. Bäraren dök till hofbarberaren monsieur de St. Quentin. Andra tjänare med kläder kastade öfver axeln gingo utför gån-

gånge officeren hade återvänt till sin tjänstgöring i Versailles' stora klocka hade slagit 8, och det var nära på tid för monarken att stiga upp. I alla de ofantliga palatset salar, korridorerna och kyliga gångar rådde ett dampadt sort jämte en tyst rörelse, ty kungens uppstigande var en viktig statsangelägenhet, uti hvilken många hade att deltaga. En tjänare med ett ängande silfverfärd skyndade förbi. Bäraren dök till hofbarberaren monsieur de St. Quentin. Andra tjänare med kläder kastade öfver axeln gingo utför gån-

gånge officeren hade återvänt till sin tjänstgöring i Versailles' stora klocka hade slagit 8, och det var nära på tid för monarken att stiga upp. I alla de ofantliga palatset salar, korridorerna och kyliga gångar rådde ett dampadt sort jämte en tyst rörelse, ty kungens uppstigande var en viktig statsangelägenhet, uti hvilken många hade att deltaga. En tjänare med ett ängande silfverfärd skyndade förbi. Bäraren dök till hofbarberaren monsieur de St.